Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

14. märts 2017 *

Apellatsioonkaebus — Konkurents — ELTL artiklid 101 ja 102 — Määrus (EÜ) nr 1/2003 — Artikkel 30 — Komisjoni otsus õigusvastase kartellikokkuleppe tuvastamise kohta vesinikperoksiidi ja perboraadi Euroopa turul — Selle otsuse üksikasjalikuma mittekonfidentsiaalse versiooni avaldamine — Teatava teabe konfidentsiaalsena käsitlemise taotluse rahuldamata jätmine — Ärakuulamise eest vastutava ametniku pädevus — Otsus 2011/695/EL — Artikkel 8 — Konfidentsiaalsus — Ametisaladuse kaitse — ELTL artikkel 339 — Mõiste „ärisaladused või muu konfidentsiaalne teave“ — Leebema kohtlemise taotlusest pärinev teave — Konfidentsiaalsena käsitlemise taotluse rahuldamata jätmine — Õiguspärane ootus

Kohtuasjas C-162/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 8. aprillil 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

Evonik Degussa GmbH, asukoht Essen (Saksamaa), esindajad: *Rechtsanwalt* C. Steinle, *Rechtsanwalt* C. von Köckritz ja *Rechtsanwalt* A. Richter,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: G. Meessen, M. Kellerbauer ja F. van Schaik,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president K. Lenaerts, asepresident A. Tizzano, kodade presidendid M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz ja E. Regan (ettekandja), kohtunikud E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin ja F. Biltgen,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: ametnik I. Illéssy,

arvestades kirjalikus menetluses ja 4. aprilli 2016. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 21. juuli 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* * Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

1 Evonik Degussa GmbH palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 28. jaanuari 2015. aasta otsus Evonik Degussa *vs.* komisjon (T-341/12, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2015:51), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema hagi nõudes tühistada komisjoni 24. mai 2012. aasta otsus C(2012) 3534 final, millega jäeti rahuldamata konfidentsiaalsena käsitlemise taotlus, mille Evonik Degussa oli esitanud (juhtum COMP/38.620 – Vesinikperoksiid ja perboraat) (edaspidi „vaidlusalune otsus“) Euroopa Komisjoni presidendi 13. oktoobri 2011. aasta otsuse 2011/695/EL ärakuulamise eest vastutava ametniku ülesannete ja pädevuse kohta teatavates konkurentsimenetlustes (ELT 2011, L 275, lk 29) artikli 8 alusel.

Õiguslik raamistik

Määrus (EÜ) nr 1/2003

2 Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101] ja [102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artiklis 28 „Ametisaladus“ on ette nähtud:

„1. Ilma et see piiraks artiklite 12 ja 15 kohaldamist, võib artiklite 17–22 kohaselt kogutud teavet kasutada ainult sel eesmärgil, milleks see koguti.

2. Ilma et see piiraks artiklites 11, 12, 14, 15 ja 27 ette nähtud teabe vahetamist ja kasutamist, ei tohi komisjon ja liikmesriikide konkurentsiasutused, nende ametnikud, teenistujad ja teised kõnealuste asutuste järelevalve all töötavad isikud ning liikmesriikide muude asutuste ametnikud ja avalikud teenistujad avaldada käesoleva määruse alusel saadud või vahetatud teavet, mille kohta kehtib ametisaladuse hoidmise kohustus. See kohustus kehtib ka liikmesriikide kõigi esindajate ja ekspertide suhtes, kes osalevad nõuandekomitee koosolekutel vastavalt artiklile 14.“

3 Määruse artiklis 30 „Otsuste avaldamine“ on sätestatud:

„1. Komisjon avaldab artiklite 7–10 ning artiklite 23 ja 24 põhjal tehtud otsused.

2. Avaldamisel esitatakse osapoolte nimed ja otsuse põhiline sisu, sealhulgas kehtestatud sanktsioonid. See arvestab ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi.“

Otsus 2011/695

4 Otsuse 2011/695 põhjenduses 8 on märgitud:

„Ärakuulamise eest vastutav ametnik peaks toimima sõltumatu vahekohtunikuna, kes püüab lahendada asjaomaste isikute […] menetlusõiguste tõhusat kasutamist mõjutavaid küsimusi, kui selliseid küsimusi ei olnud võimalik lahendada nende komisjoni talitustega toimunud eelnevate kontaktide ajal, kes vastutavad selliste konkurentsimenetluste läbiviimise eest ja kes peavad neid menetlusõigusi austama.“

5 Otsuse põhjenduses 9 on märgitud, et „[k]onkurentsimenetluses ärakuulamise eest vastutava ametniku volitused tuleks sõnastada selliselt, et oleks tagatud menetlusõiguste, eelkõige õiguse olla ära kuulatud tõhus kasutamine kogu [ELTL] artiklite 101 ja 102 […] kohaste komisjoni menetluste ajal“.

6 Otsuse 2011/695 artikli 1 lõike 1 kohaselt on konkurentsimenetluse jaoks ametisse nimetatud ärakuulamise eest vastutava ametniku volitused ja ülesanded sätestatud kõnealuses otsuses.

7 Otsuse artikli 1 lõikes 2 on märgitud, et ärakuulamise eest vastutava ametniku roll on seista „menetlusõiguste tõhusa kasutamise eest [ELTL] artiklite 101 ja 102 rakendamiseks […] komisjonis läbiviidava konkurentsimenetluse […] kohaselt“.

8 Sama otsuse 4. peatüki „Juurdepääs toimikule, konfidentsiaalsus ja ärisaladused“ artiklis 8 on ette nähtud:

„1. Kui komisjon kavatseb avalikustada teavet, mis võib kujutada endast mis tahes ettevõtja või isiku ärisaladust või muud konfidentsiaalset teavet, teatab konkurentsi peadirektoraat asjaomasele ettevõtjale või isikule kirjalikult sellisest kavatsusest ning esitab põhjused. Määratakse tähtaeg, mille jooksul võib asjaomane ettevõtja või isik esitada kirjalikke märkusi.

2. Kui asjaomane ettevõtja või isik ei nõustu teabe avalikustamisega, võib ta edastada küsimuse ärakuulamise eest vastutavale ametnikule. Kui ärakuulamise eest vastutav ametnik leiab, et teavet võib avalikustada, sest see ei kujuta endast ärisaladust või muud liiki konfidentsiaalset teavet või kui sellise teabe avalikustamiseks on ülekaalukas huvi, siis koostatakse selle kohta põhjendatud otsus, mis tehakse teatavaks asjaomasele ettevõtjale või isikule. Otsuses määratakse kindlaks tähtaeg, pärast mida teave avalikustatakse. See tähtaeg ei tohi olla lühem kui üks nädal teatamise kuupäevast arvates.

3. Esimest ja teist lõiget kohaldatakse *mutatis mutandis* teabe avalikustamise suhtes *Euroopa Liidu Teatajas*.

[…]“

Määrus (EÜ) nr 1049/2001

9 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) artikli 4 lõigetes 2, 3 ja 7 on ette nähtud:

„2. Institutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks:

— füüsilise või juriidilise isiku ärihuve, sealhulgas intellektuaalomandit,

— kohtumenetlust ja õigusnõustamist,

— kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki,

välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

3. Keelatakse juurdepääs dokumendile, mille institutsioon on koostanud oma sisekasutuseks või mille institutsioon on saanud ning mis käsitleb küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud, kui sellise dokumendi avaldamine kahjustaks oluliselt institutsiooni otsustamisprotsessi, välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

Juurdepääs dokumentidele, mis sisaldavad sisekasutuseks esitatud arvamusi osana asjaomase institutsiooni sisearuteludest ja eelkonsultatsioonidest, keelatakse isegi pärast otsuse tegemist, kui sellise dokumendi avaldamine kahjustaks tõsiselt institutsiooni otsustamisprotsessi, välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

[…]

7. Lõigetes 1–3 sätestatud erandeid kohaldatakse üksnes nii kaua, kuni kaitse on dokumendi sisust lähtuvalt õigustatud. Erandeid võib kohaldada maksimaalselt 30 aasta jooksul. Dokumentide puhul, mille suhtes kehtivad erandid ja mis käsitlevad eraelu puutumatust või ärihuve, ning tundliku sisuga dokumentide puhul võib vajaduse korral jätkata erandi kohaldamist ka pärast selle tähtaja lõppu.“

Komisjoni 2002. aasta teatis, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul

10 Komisjoni teatise, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul (EÜT 2002, C 45, lk 3; ELT eriväljaanne 08/02, lk 155; edaspidi „2002. aasta leebema kohtlemise teatis“), punktis 4 on märgitud:

„Komisjon leidis, et temaga koostööd tegevate ettevõtjate sooduskohtlemine on [liidu] huvides. Tarbijate ja kodanike huvi salajaste kartellide tuvastamise ja nende tegevuse karistamise vastu on olulisem kui selliste ettevõtjate trahvimine, kes võimaldavad komisjonil sellise tegevuse tuvastada ja keelustada.“

11 Teatise punktis 6 on märgitud:

„Komisjoni arvates on ettevõtjate tehtav koostöö kartelli olemasolu tuvastamisel olulise väärtusega. Kui ettevõtjal on uurimise algatamisel või rikkumise tuvastamisel otsustav osa, võib see õigustada tema kaitset trahvide eest juhul, kui on täidetud teatavad lisanõuded.“

12 2002. aasta leebema kohtlemise teatise punktis 21 on märgitud:

„Selleks, et ettevõtja trahvi saaks vähendada, peab ta esitama komisjonile kahtlustatava rikkumise kohta tõendid, millel on komisjoni valduses olevate tõenditega võrreldes oluline lisaväärtus, ning lõpetama oma osaluse kahtlustatavas rikkumises hiljemalt tõendite esitamise ajal.“

13 Teatise punkt 29 on sõnastatud järgmiselt:

„Komisjon on teadlik, et käesolevast teatisest tulenevad õiguspärased ootused, millele ettevõtjad võivad tugineda, kui nad komisjonile kartelli olemasolust teatavad.“

14 Teatise punktides 31–33 on kirjas:

„31. Kooskõlas komisjoni tegevuspõhimõtetega esitatakse kõigis otsustes teave ettevõtja poolt haldusmenetluse käigus komisjoniga tehtud koostöö kohta, et põhjendada kaitset trahvide eest või trahvide vähendamist. Kaitse trahvide eest või trahvide vähendamine iseenesest ei kaitse ettevõtjat [ELTL] artikli [101] rikkumises osalemisega kaasnevate tsiviilõiguslike tagajärgede eest.

32. Komisjon leiab, et üldjuhul kahjustab käesoleva teatisega seoses saadud dokumentide avaldamine […] määruse […] nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 nimetatud kontrollimiste ja uurimiste eesmärgi kaitset.

33. Kõik käesoleva teatise alusel komisjonile esitatud kirjalikud selgitused kuuluvad komisjoni toimikusse. Neid tohib avaldada ja kasutada üksnes [ELTL] artikli [101] rakendamise eesmärgil.“

Komisjoni 2006. aasta teatis, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul

15 Komisjoni teatise, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul (ELT 2006, C 298, lk 17; „edaspidi „2006. aasta leebema kohtlemise teatis“), punktis 40 on ette nähtud:

„Komisjon leiab, et üldjuhul kahjustab käesoleva teatisega seoses saadud dokumentide ja kirjalike või lindistatud avalduste avaldamine avalikke ja erahuve, näiteks määruse […] nr 1049/2001 […] artiklis 4 nimetatud kontrollimiste ja uurimiste eesmärgi kaitset, isegi peale otsuse vastuvõtmist.“

Vaidluse taust

16 Vaidluse tausta, mis nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 1–13, võib kokku võtta järgmiselt.

17 Euroopa Komisjon võttis 3. mail 2006 vastu otsuse K(2006) 1766 (lõplik) [EÜ] artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation'i, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA ja Arkema SA vastu (juhtum COMP/F/38.620 – Vesinikperoksiid ja perboraat) (edaspidi „VPP otsus“), mille kokkuvõte on avaldatud *Euroopa Liidu Teatajas* (ELT 2006, L 353, lk 54).

18 VPP otsuses tuvastas komisjon eelkõige, et Degussa AG (nüüd Evonik Degussa) osales EÜ artikli 81 rikkumises Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) territooriumil koos 16 teise äriühinguga, kes tegutsesid vesinikperoksiidi ja perboraadi sektoris. Kuna apellant oli esimene äriühing, kes võttis komisjoniga 2002. aasta detsembris ühendust vastavalt 2002. aasta leebema kohtlemise taotlusele, ja kuna ta oli selle raames teinud täielikult koostööd, edastades komisjonile kogu tema valduses oleva teabe rikkumise kohta, siis kohaldati talle täielikku kaitset trahvi eest.

19 2007. aastal avaldati komisjoni konkurentsi peadirektoraadi veebilehel VPP otsuse esimene mittekonfidentsiaalne versioon.

20 Komisjon saatis apellandile 28. novembril 2011 kirja, milles teatas talle oma kavatsusest avaldada VPP otsuse uus ja üksikasjalikum mittekonfidentsiaalne versioon (edaspidi „VPP otsuse üksikasjalikum versioon“), milles esitatakse otsuse sisu tervikuna, välja arvatud konfidentsiaalne teave. Sellega seoses palus komisjon apellandil määratleda VPP otsuses teave, mille suhtes ta kavatseb esitada konfidentsiaalsena käsitlemise taotluse.

21 Kuna apellant leidis, et VPP otsuse üksikasjalikum versioon sisaldas konfidentsiaalseid andmeid või ärisaladusi, teatas ta komisjonile 23. detsembri 2011. aasta kirjas, et ta on kavandatava avaldamise vastu. Apellant viitas oma vastuväite põhjendamiseks eelkõige sellele, et nimetatud versioonis on hulgaliselt andmeid, mille ta oli komisjonile edastanud 2002. aasta leebema kohtlemise teatise alusel, samuti tema paljude töötajate nimed ja teave tema ärisuhete kohta. Apellandi sõnul rikub kavandatav avaldamine seega eelkõige õiguspärase ootuse kaitse ja võrdse kohtlemise põhimõtet ja võib kahjustada komisjoni uurimistegevust.

22 Komisjon teatas 15. märtsi 2012. aasta kirjas apellandile, et ta nõustub avaldatavast VPP otsuse üksikasjalikumast versioonist kustutama kogu teabe, mis võimaldab otseselt või kaudselt tuvastada sellise teabe allikat, mis on edastatud 2002. aasta leebema kohtlemise teatise alusel, ja ka apellandi töötajate nimed. Seevastu leidis komisjon, et konfidentsiaalsena ei ole põhjust käsitleda muud teavet, mille kohta apellant oli esitanud konfidentsiaalsena käsitlemise taotluse (edaspidi „vaidlusalune teave“).

23 Kasutades otsuses 2011/695 ette nähtud võimalust, pöördus apellant ärakuulamise eest vastutava ametniku poole, et viimane välistaks VPP otsuse üksikasjalikumast versioonist kogu teabe, mille ta oli esitanud 2002. aasta leebema kohtlemise taotluse alusel.

24 Vaidlusaluses otsuses jättis ärakuulamise eest vastutav ametnik komisjoni nimel apellandi esitatud leebema kohtlemise taotlused rahuldamata.

25 Ärakuulamise eest vastutav ametnik rõhutas esmalt oma piiratud pädevust, selgitades, et see võimaldab tal üksnes hinnata, kas teavet tuleks käsitleda konfidentsiaalsena, mitte aga heastada apellandil komisjoni suhtes tekkinud õiguspärase ootuse väidetavat rikkumist.

26 Ta märkis ühtlasi, et apellant vaidleb vastu VPP otsuse uue ja üksikasjalikuma mittekonfidentsiaalse versiooni avaldamisele vaid seetõttu, et nimetatud versioonis sisaldub teave, mille see edastas 2002. aasta leebema kohtlemise teatise alusel, ja sellise teabe edastamine kolmandatele isikutele võib siseriiklikesse kohtutesse esitatud kahju hüvitamise hagide kontekstis tekitada apellandile kahju. Ärakuulamise eest vastutava ametniku sõnul on aga komisjonil ulatuslik kaalutlusruum otsustada, kas avaldada enam kui oma otsuste põhiline sisu. Lisaks ei kujuta viited haldustoimikus sisalduvatele dokumentidele endast iseenesest ärisaladusi või muud konfidentsiaalset teavet.

27 Ärakuulamise eest vastutava ametniku sõnul ei ole apellant tõendanud, et sellise teabe avaldamine, mille ta oli komisjonile edastanud selleks, et talle kohaldataks 2002. aasta leebema kohtlemise teatisega reguleeritud leebema kohtlemise programmi, võiks tekitada talle olulist kahju. Komisjoni poolt konkurentsiõiguse rikkumise eest trahvitud ettevõtja huvi selle suhtes, et talle süüks pandud rikkumise üksikasju üldsusele ei avaldataks, ei vääri igal juhul mingit erilist kaitset. Ärakuulamise eest vastutav ametnik tuletas selles osas meelde, et kahju hüvitamise nõuded on lahutamatu osa Euroopa Liidu konkurentsipoliitikast ja et seetõttu ei saa apellant tugineda õiguspärasele huvile, et teda kaitstaks riski eest, et talle võidakse sellised nõuded esitada, kuna ta osales VPP otsuse esemeks olnud rikkumises.

28 Ärakuulamise eest vastutav ametnik leidis ühtlasi, et tal puudus pädevus vastata apellandi argumendile, et kolmandatele isikutele sellise teabe avaldamine, mille ta oli komisjonile leebema kohtlemise programmi raames edastanud, kahjustaks seda programmi, kuna selline küsimus ületab tema pädevuse piirid. Ta tuletas sellega seoses meelde, et kohtupraktika kohaselt saab üksnes komisjon hinnata, millises ulatuses tuleb süüks pandud tegevuse faktiline ja ajalooline taust üldsusele avaldada, tingimusel et see ei sisalda konfidentsiaalset teavet.

29 Lõpuks märkis ärakuulamise eest vastutav ametnik, et kuna otsuse 2011/695 artiklis 8 talle antud pädevus piirdub selle hindamisega, millises ulatuses kuulub teave ärisaladuse alla või millises ulatuses tuleks teavet mõnel teisel alusel konfidentsiaalsena käsitleda, ei ole tal pädevust võtta seisukoht apellandi argumendi kohta, et leebema kohtlemise programmi alusel edastatud teabe avaldamine tekitaks põhjendamatu erineva kohtlemise võrreldes teiste VPP otsusega karistatud rikkumises osalenud ettevõtjatega.

Vaidlustatud kohtuotsus

30 Apellant esitas vaidlusaluse otsuse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 2. augustil 2012.

31 Hagi põhjendamiseks esitas apellant viis väidet: esimese väite kohaselt on rikutud otsuse 2011/695 artikli 8 lõikeid 2 ja 3, teise väite kohaselt ei ole vaidlusalust otsust põhjendatud, kolmanda väite kohaselt on rikutud ametisaladust ja teave, mille komisjon kavatseb avaldada, on konfidentsiaalne, neljanda väite kohaselt on rikutud õiguspärase ootuse kaitse, õiguskindluse ja võrdse kohtlemise põhimõtteid, ning viienda väite kohaselt on rikutud määruse nr 1/2003 artiklis 28 toodud eesmärgipärasuse põhimõtet ja komisjoni teatise komisjoni toimikutele juurdepääsureeglite kohta [ELTL artiklite 101 ja 102], EMP lepingu artiklite 53, 54 ja 57 ning nõukogu määruse (EÜ) nr 139/2004 kohaldamise juhtudel (ELT 2005, C 325, lk 7) punkti 48.

32 Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsusega hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata.

Apellatsioonimenetluse poolte nõuded

33 Apellatsioonkaebuses palub apellant Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— tühistada vaidlusalune otsus ja

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

34 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus täielikult rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

35 Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab apellant kolm väidet, millest esimese kohaselt on rikutud otsuse 2011/695 artikli 8 lõikeid 2 ja 3, teise väite kohaselt on rikutud ELTL artiklit 339, määruse nr 1/2003 artiklit 30, määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 2, Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK“) artiklit 8 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 7 ning kolmanda väite kohaselt on rikutud õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtteid.

Esimene väide, et rikutud on otsuse 2011/695 artikli 8 lõikeid 2 ja 3

36 Esimene väide jaguneb sisuliselt kaheks osaks, millest esimese kohaselt on Üldkohus eiranud ärakuulamise eest vastutavale ametnikule antud pädevust otsustada teabe avaldamise üle otsuse 2011/695 artikli 8 lõigete 2 ja 3 alusel ning teine osa tugineb asjaolule, et Üldkohus on tagasi lükanud apellandi argumendi, mis käsitleb asjaolude ja vaidlusaluse otsuse moonutamist.

Esimese väite esimene osa

– Poolte argumendid

37 Esimese väite esimeses osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42–44 õigusnormi, kui leidis, et ärakuulamise eest vastutaval ametnikul puudus pädevus hinnata tema argumente, mille kohaselt rikub VPP otsuse üksikasjalikuma versiooni avaldamine õiguspärase ootuse kaitse ja võrdse kohtlemise põhimõtteid.

38 Komisjon palub esimese väite esimene osa tagasi lükata, väites, et ärakuulamise eest vastutaval ametnikul puudus pädevus niisuguseid argumente hinnata, kuna kõnealuste põhimõtete konkreetne eesmärk ei ole teabe või dokumentide konfidentsiaalsuse tagamine.

– Euroopa Kohtu hinnang

39 Konkurentsimenetluse jaoks nimetatud ärakuulamise eest vastutava ametniku volitused ja ülesanded on otsuse 2011/695 artikli 1 lõike 1 kohaselt sätestatud kõnesolevas otsuses.

40 Sama otsuse artikli 1 lõike 2 kohaselt, mida on selgitatud otsuse põhjenduses 9, tuleb ärakuulamise eest vastutava ametniku volitused sõnastada selliselt, et oleks tagatud menetlusõiguste, eelkõige õiguse olla ära kuulatud tõhus kasutamine kogu ELTL artiklite 101 ja 102 kohaste komisjoni menetluste ajal.

41 Sellega seoses nähtub otsuse 2011/695 artikli 8 lõikest 1, et kui komisjon kavatseb avalikustada teavet, mis võib kujutada endast mis tahes ettevõtja või isiku ärisaladust või muud konfidentsiaalset teavet, teatatakse asjaomasele ettevõtjale või isikule kirjalikult sellisest kavatsusest ning määratakse tähtaeg, mille jooksul võib asjaomane ettevõtja või isik esitada kirjalikke märkusi.

42 Otsuse artikli 8 lõike 2 kohaselt võib huvitatud isik juhul, kui tegemist on teabega, mis võib tema arvates endast kujutada ärisaladust või muud konfidentsiaalset teavet, teabe avalikustamisega mitte nõustuda ja pöörduda ärakuulamise eest vastutava ametniku poole. Kui ärakuulamise eest vastutav ametnik leiab, et teavet võib avalikustada, sest see ei kujuta endast ärisaladust või muud liiki konfidentsiaalset teavet või kui sellise teabe avalikustamiseks on ülekaalukas huvi, siis koostab ta selle kohta põhjendatud otsuse, milles määratakse kindlaks tähtaeg, pärast mida teave avalikustatakse ja mis ei tohi olla lühem kui üks nädal teatamise kuupäevast arvates.

43 Lõpuks on otsuse artikli 8 lõikes 3 ette nähtud, et neid sätteid kohaldatakse *mutatis mutandis* teabe avalikustamise suhtes *Euroopa Liidu Teatajas*.

44 Nagu Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41, on otsuse artikli 8 eesmärk seega rakendada menetluslikult seda kaitset, mille liidu õigus annab teabele, millest komisjon sai teadlikuks konkurentsieeskirjade rakendamise menetluste raames; see kaitse on nüüd sätestatud määruse nr 1/2003 artikli 28 lõikes 2.

45 Täpsemalt on otsuse 2011/695 artikli 8 lõike 2 eesmärk näha ette põhjused, mis võimaldavad ärakuulamise eest vastutaval ametnikul otsustada, et avalikustada võib teabe, mille konfidentsiaalsena käsitlemist huvitatud isik taotleb. Sellest sättest nähtub nimelt, et ärakuulamise eest vastutav ametnik võib leida, et teabe võib avalikustada, kui see tegelikult ei kujuta endast ärisaladust või muud liiki konfidentsiaalset teavet või kui avalikustamiseks on ülekaalukas huvi.

46 Ent kuigi selles sättes on täpsustatud põhjused, mis võimaldavad ärakuulamise eest vastutaval ametnikul leida, et teabe võib avalikustada, ei piira see aga liidu õigusnormidest ja põhimõtetest tulenevaid põhjusi, millele huvitatud isik võib kavandatava avalikustamise vastu tugineda.

47 Käesolevas asjas väitis apellant Üldkohtus sisuliselt, et õiguspärase ootuse kaitse ja võrdse kohtlemise põhimõtete järgimine on mõjuv põhjus, mis võib põhjendada vaidlusaluse teabe liidu õiguse kaitset avalikustamise vastu, ning kui ärakuulamise eest vastutav ametnik jättis nendel põhimõtetel rajanevate vastuväidete üle otsustamata, rikkus ta õigusnormi.

48 Selles küsimuses tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 33 kõigepealt, et kui ärakuulamise eest vastutav ametnik lähtub otsuse tegemisel otsuse 2011/695 artiklist 8, ei tohi ta piirduda selle kontrollimisega, kas ELTL artikli 101 rikkumise eest sanktsiooni määrava otsuse versioon, mis on talle analüüsiks esitatud, sisaldab ärisaladusi või muud sarnase kaitse all olevat konfidentsiaalset teavet, vaid ta peab ka kontrollima, kas see versioon sisaldab muud teavet, mida ei saa üldsusele avalikustada kas teavet eriliselt kaitsvate liidu õigusnormide tõttu või seetõttu, et kõnealune teave on oma laadilt ametisaladus.

49 Seejärel leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42 ja 43 sisuliselt, et apellandi poolt ärakuulamise eest vastutava ametniku ees esile tõstetud õiguspärase ootuse ja võrdse kohtlemise põhimõtted ei kujuta aga endast eeskirju, millega eriliselt kaitstakse üldsusele avaldamise eest sellist teavet nagu apellandi poolt komisjonile leebema kohtlemise saamise eesmärgil edastatud teave, ning need põhimõtted ei kuulu seega sellistena nende hulka, mis on liidu õiguses ette nähtud sellise teabe kaitseks, millest komisjon sai teadlikuks ELTL artikli 101 rakendamise menetlustes.

50 Seetõttu järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 43, et need põhimõtted ületavad ärakuulamise eest vastutava ametniku otsuse 2011/695 artiklis 8 sellele ametnikule pandud ülesannete piirid.

51 Kuid nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 44, on otsuse 2011/695 artikli 8 eesmärk rakendada menetluslikult seda kaitset, mille liidu õigus annab teabele, millest komisjon sai teadlikuks konkurentsieeskirjade rakendamise menetluste raames. Seda kaitset tuleb mõista kui iga põhjusega seotud kaitset, mis võib põhjendada asjaomase teabe konfidentsiaalsuse kaitset.

52 Seda tõlgendust kinnitab esiteks otsuse 2011/695 artikli 8 lõike 2 esimene lause, milles on ilma muu piiranguta sätestatud, et kui asjaomane ettevõtja või isik ei nõustu teabe avalikustamisega, võib ta edastada küsimuse ärakuulamise eest vastutavale ametnikule.

53 Teiseks läheks otsuse 2011/695 artikli 1 lõikes 2 ja otsuse põhjenduses 9 sätestatud ärakuulamise eest vastutava ametniku pädevuse eesmärgiga tagada menetlusõiguste tõhus kasutamine vastuollu see, kui ametnik võib seisukoha võtta konkreetse teabe avalikustamise vastu esitatavatest põhjustest ainult ühe osa suhtes.

54 Otsuse 2011/695 artikli 8 lõike 2 ulatus oleks oluliselt piiratud, kui seda sätet tuleks tõlgendada nii, et see ei võimalda – nagu otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 42 – arvesse võtta muid eeskirju kui need, millega eriliselt kaitstakse teavet üldsusele avaldamise eest, nagu Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2000. aasta määruses (EÜ) nr 45/2001 üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ühenduse institutsioonides ja asutustes ning selliste andmete vaba liikumise kohta (EÜT 2001, L 8, lk 1; ELT eriväljaanne 13/26, lk 102) või määruses nr 1049/2001 sisalduvad eeskirjad.

55 Järelikult ei piirdu sellise teabe avalikustamist piirata võivad põhjused, mille apellant on komisjonile edastanud komisjoni leebema kohtlemise saamiseks, ainult eeskirjadega, millega eriliselt kaitstakse teavet üldsusele avaldamise eest, ja ärakuulamise eest vastutav ametnik peab seega hindama kõiki vastuväiteid, mille aluseks on liidu õiguse normidest või põhimõtetest tulenev põhjus, mille huvitatud isik on esitanud, et nõuda asjaomase teabe konfidentsiaalsuse kaitset.

56 Kuna Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 44, et ärakuulamise eest vastutav ametnik asus käesolevas asjas põhjendatult seisukohale, et tal puudub pädevus vastata õiguspärase ootuse ja võrdse kohtlemise põhimõtete alusel apellandi esitatud vastuväidetele kavandatava avaldamise kohta, siis on Üldkohus seega rikkunud õigusnormi.

57 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osaga nõustuda, ilma et oleks vaja hinnata teist väiteosa.

Teine väide, et rikutud on ELTL artiklit 339, määruse nr 1/2003 artiklit 30, määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 2, EIÕK artiklit 8 ja harta artiklit 7

58 Teise väite neljas osas heidab apellant Üldkohtule ette, et ta on rikkunud õigusnormi, kui ta leidis, et vaidlusalune teave ei ole konfidentsiaalne ega kaitstud võimaliku avaldamise vastu muudel alustel kui teabe konfidentsiaalsus.

Teise väite esimene osa

– Poolte argumendid

59 Teise väite esimeses osas väidab apellant, et Üldkohus järeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–86 ja 162 vääralt, et vaidlusalune teave ei olnud enam konfidentsiaalne ainuüksi seetõttu, et see oli enam kui viis aastat vana. Apellandi sõnul oli ja on see teave endiselt oluline tema kaubandusliku seisundi jaoks, kuna – nagu ka Üldkohus märkis – selle avaldamine võib talle olulist kahju tekitada.

60 Kohtupraktika, millele Üldkohus viitab vaidlustatud kohtuotsuse punktis 84 ja millele ta tugines, et seda tõdemust põhjendada, ei ole käesolevale asjale ülekantav, kuna see kohtupraktika ei puuduta leebema kohtlemise taotlejate edastatud teabe internetis avaldamist, vaid sellise salajase või konfidentsiaalse teabe avalikustamist, mis puudutab muid liidu kohtutes pooleli olevate menetluste osalisi.

61 Lisaks nähtub määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikest 7, et majandushuvid võivad takistada teabe avaldamist isegi pärast 30 aasta möödumist.

62 Viimaseks, kui nõustuda eeldusega, et leebema kohtlemise taotlejate esitatud teave kaotab konfidentsiaalsuse viie aasta möödudes, kaotaks selle tulemusel nende taotlejate tehtud avalduste kaitse, kuna üldjuhul kestavad keelatud kokkuleppeid puudutavad komisjoni menetlused üle viie aasta.

63 Komisjon palub apellatsioonkaebuse teise väite esimene osa tagasi lükata.

– Euroopa Kohtu hinnang

64 Mis puudutab esiteks argumente, milles apellant heidab Üldkohtule ette, et ta kohaldas leebema kohtlemise eesmärgil edastatud teabe avalikustamise suhtes eeskirja, mis ei ole selles kontekstis kohaldatav, siis tuleb märkida, et teavet, mis oli salajane või konfidentsiaalne, kuid mis on vähemalt viis aastat vana ja mida tuleb möödunud aja tõttu põhimõtteliselt pidada vananenuks, välja arvatud juhul, kui sellele tuginev isik tõendab erandkorras, et vaatamata teabe vanusele on see endiselt oluline tema või mõne kolmanda isiku kaubandusliku seisundi jaoks. Need kaalutlused, mis viivad ümberlükatava eelduseni, kehtivad nii liidu kohtutes hagimenetlustes osalevate isikute suhtes konfidentsiaalsena käsitlemise taotluste kontekstis kui ka komisjoni poolt konkurentsiõiguse rikkumise tuvastamise otsuste avalikustamise perspektiivis konfidentsiaalsena käsitlemise taotluste kontekstis.

65 Käesolevas asjas tuletas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 84 seda eeskirja meelde ja seejärel märkis kohtuotsuse punktis 85, et kuigi vaidlusalune teave oli enam kui viis aastat vana, kusjuures suurem osa sellest oli koguni enam kui kümme aastat vana, ei esitanud apellant ühtegi konkreetset argumenti tõendamaks, et teabe vanusele vaatamata sisaldas see endiselt praegu olulisi elemente tema või mõne kolmanda isiku kaubandusliku seisundi kohta. Apellant piirdus kinnitusega, et VPP otsuse üksikasjalikuma versiooni paljudes lõikudes, kus kirjeldatakse rikkumise asjaolusid, sisaldus teave tema ärisuhete ja hinnapoliitika kohta.

66 Lõpuks järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 86, et isegi kui teatud vaidlusalune teave võis endast teatud ajal kujutada ärisaladust, tuleb seda teavet igal juhul pidada vananenuks. Lisaks ei ole apellant tõendanud, miks on endiselt põhjendatud anda sellele erandkorras sellekohast kaitset määruse nr 1/2003 artikli 30 lõike 2 alusel.

67 Järelikult ei ole vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–86 sisalduvas Üldkohtu põhjenduskäigus õigusnormi rikutud.

68 Teiseks tuleb tõdeda, et apellant viitab apellatsioonkaebuse teise väite esimese osa raames vastuolule, mis esineb vaidlustatud kohtuotsuse punktis 85 antud hinnangu, mille kohaselt ei ole asjassepuutuv teave konfidentsiaalne, kuna see on vananenud, ning kohtuotsuse punktis 105 antud hinnangu vahel, mille kohaselt võib selle teabe avaldamine tekitada talle olulist kahju.

69 Sellega seoses tuleb siiski märkida, et see argument rajaneb vaidlustatud kohtuotsuse ebaõigel tõlgendusel. Nimelt piirdus Üldkohus kohtuotsuse punktis 85 selle tõdemisega, et teave on vananenud, et jätta rahuldamata apellandi taotlus saada selle teabe kaitset ärisaladustena või konfidentsiaalse äriteabena, samas kui kohtuotsuse punktis 105 esitatud Üldkohtu kinnitus, mille kohaselt võib

vaidlusaluse teabe avalikustamine apellandile tekitada olulist kahju, kuulub nendest kolmest tingimusest, mis peavad olema täidetud käesolevas asjas komisjonile leebema kohtlemise programmi raames edastatud konfidentsiaalse teabe kaitseks, teise tingimuse analüüsi alla.

70 Kolmandaks, apellandi argumendid, mille kohaselt nõustus Üldkohus üldise eeldusega, et leebema kohtlemise taotlejate esitatud teave kaotab konfidentsiaalsuse viie aasta möödudes, mille tulemusel kaob leebema kohtlemise programmi raames tehtud avalduste kaitse, tulenevad samuti vaidlustatud kohtuotsuse ebaõigest tõlgendamisest. Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktides 136–139, eiravad need argumendid tõsiasja, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–86 Üldkohus vaid kohaldas seda eeldust, et lükata tagasi apellandi argument, et kavandatav avaldamine sisaldas tundlikku äriteavet, ning et järelikult ei mõjutanud selle eelduse kohaldamine vaidlustatud kohtuotsuse punktides 88–122 toodud Üldkohtu analüüsi apellandi eraldiseisva argumendi kohta, et vaidlusalune teave pärines leebema kohtlemise taotlusest. Seetõttu tuleb ka need argumendid põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

71 Eelnevat arvestades tuleb teise väite esimene osa tagasi lükata.

Teise väite teine osa

– Poolte argumendid

72 Teise väite teises osas väidab apellant esiteks, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 92 ja 93 on Üldkohus eiranud määruse nr 1049/2001 ulatust ja seda käsitlevat kohtupraktikat. Üldine eeldus, et kahjustatakse komisjoni uurimise ja keelatud kokkuleppe menetluse poolte ärihuvide kaitse eesmärki, kusjuures see on eeldus, mis on välja kujundatud Euroopa Kohtu 27. veebruari 2014. aasta kohtuotsuses komisjon *vs.* EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), peaks olema kohaldatav ka komisjoni otsuste mittekonfidentsiaalsetes versioonides leebema kohtlemise taotlejate tehtud avaldusest pärinevate lõikude avaldamise suhtes.

73 Teiseks väidab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93 ja 117 esitatud kaalutlustes on rikutud õigusnormi, kuna Üldkohus tegi neis vahet leebema kohtlemise taotlejate edastatud dokumentide avaldamisel, mis on põhimõtteliselt õigusvastane, ja nendest dokumentidest võetud teabe, näiteks nende taotlejate tehtud avalduste avaldamisel, mis on õiguspärane.

74 Kolmandaks väidab apellant, et vaidlusaluse teabe avaldamine oleks vastuolus tagatistega, mille komisjon on andnud vastavalt 2002. aasta leebema kohtlemise teatise punktis 32 ja 2006. aasta leebema kohtlemise teatise punktis 40.

75 Neljandaks väidab apellant, et vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 Üldkohtu tõdetule on tal leebema kohtlemise taotlejana leebema kohtlemise praogrammi tõhususe kaitse vastu isiklik ja spetsiifiline huvi.

76 Komisjon palub apellatsioonkaebuse teise väite teine osa tagasi lükata.

– Euroopa Kohtu hinnang

77 Esiteks tuleb seoses apellandi argumendiga, mille kohaselt kohtupraktikast tulenevatele eeskirjadele, mis piiravad tingimusi, mille esinemisel võib komisjon määruse nr 1049/2001 alusel avalikustada kolmandatele isikutele ELTL artikli 101 ja 102 kohaldamise menetluse haldustoimikus sisalduvaid dokumente, kohe rõhutada, et määrus nr 1049/2001 ei ole kohaldatav käesoleva asja kontekstis, mis puudutab teabe avaldamist komisjoni otsuses ELTL artikli 101 rikkumise tuvastamise kohta. Seega tekib küsimus, kas vaatamata sellele, et see määrus ei ole käesoleval juhul kohaldatav, tuleb ELTL

artiklite 101 ja 102 rikkumiste tuvastamise otsuste avaldamisele siiski üle kanda selle määruse põhjal tehtud kohtupraktika, milles Euroopa Kohus on tunnustanud üldise eelduse olemasolu, mis põhjendab ELTL artikli 101 kohaldamist käsitlevas toimikus sisalduvate dokumentide avalikustamisest keeldumist (vt selle kohta kohtuotsus, 27.2.2014, komisjon *vs*. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punktid 92 ja 93).

78 Sellega seoses tuleb märkida, et ELTL artikli 101 rikkumise tuvastamise otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni avaldamine on ette nähtud määruse nr 1/2003 artiklis 30. See säte vastab liidu konkurentsiõiguse kohaldamise tõhususe kaalutlustele, kuna eeskätt selline avaldamine võimaldab ELTL artikli 101 rikkumiste tõttu kannatanutele pakkuda tuge rikkumise toimepannutelt kahju hüvitamise nõudmisel. Neid erinevaid huve tuleb siiski kaaluda nende õiguste kaitsega, mida liidu õigus annab muu hulgas asjaomastele ettevõtjatele, näiteks õigus ametisaladuse või ärisaladuste kaitsele, või asjaomastele eraisikutele, näiteks õigus isikuandmete kaitsele.

79 Arvestades neid erinevusi, mis on komisjoni toimikuga tutvumise korra ja rikkumiste tuvastamise otsuste avaldamist käsitleva korra vahel, ei saa apellandi viidatud määruse nr 1049/2001 tõlgendamist käsitlevat kohtupraktikat üle kanda rikkumisotsuste avaldamise konteksti.

80 Teiseks väidab apellant, et vaidlusaluse teabe avaldamine hõlmab leebema kohtlemise taotleja tehtud avaldustest pärineva teabe avaldamist. Tema sõnul tähendab selline avaldamine nendest avaldustest pärinevate „sõnasõnaliste tsitaatide“ ja „lõikude“ avaldamist, mis ei ole lubatud.

81 Nagu Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 5 ja 6, ei ole vaidlust selles, et apellant edastas komisjonile leebema kohtlemise programmi raames suure hulga teavet selleks, et ta trahvist täielikult vabastataks. Komisjon nõustus 15. märtsi 2012. aasta kirjas VPP üksikasjalikumast mittekonfidentsiaalsest versioonist, mille ta kavatses avaldada, kustutama teabe, mis võimaldas otseselt või kaudselt tuvastada sellise teabe allikat, mis on edastatud 2002. aasta leebema kohtlemise teatise alusel, ja ka apellandi töötajate nimed.

82 Nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 88, väitis apellant Üldkohtus, et vaidlusalust teavet tuleb käsitleda konfidentsiaalsena ainuüksi seetõttu, et ta esitas selle vabatahtlikult komisjonile, et talle kohaldataks leebema kohtlemise programmi.

83 Vastuseks sellele argumendile leidis Üldkohus muu hulgas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 93, et kui käesolevas asjas toimuks teabe avaldamine asjaolude kohta, mis kujutasid endast rikkumist ja mida ei olnud esitatud 2007. aastal avaldatud VPP otsuse mittekonfidentsiaalses versioonis, siis ei edastataks kolmandatele isikutele apellandi poolt komisjonile esitatud leebema kohtlemise taotlusi, protokolle, milles on esitatud leebema kohtlemise programmi raames apellandi tehtud suulised avaldused, või dokumente, mida viimane vabatahtlikult komisjonile uurimise käigus esitas.

84 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 139 meenutas Üldkohus, et komisjon oli otsustanud kustutada VPP otsuse üksikasjalikumas versioonis kogu teabe, mis võimaldaks otseselt või kaudselt tuvastada sellise teabe allikat, mille apellant on talle edastanud 2002. aasta leebema kohtlemise teatise alusel, et talle kohaldataks leebema kohtlemise programmi.

85 Vaidlustatud kohtuotsuse nendest eri lõikudest tuleneb, et Üldkohtus vaidlusaluse teabe konfidentsiaalsusega seoses apellandi esitatud argumentides peeti silmas üldiselt kogu teavet põhjusel, et see edastati komisjonile vabatahtlikult leebema kohtlemise programmi raames. Samadest lõikudest nähtub, et Üldkohus ei ole mingil hetkel leidnud, et komisjonil oli õigus VPP otsuse üksikasjalikuma versiooni avaldamisega avaldada leebema kohtlemise saamiseks apellandi tehtud avaldustest saadud sõnasõnalisi tsitaate.

86 Neil asjaoludel põhinevad argumendid, mille apellant esitas teise väite teise osa raames ja mille kohaselt lubas Üldkohus komisjonil avaldada VPP otsuse üksikasjalikuma versiooni, mis sisaldab komisjoni leebema kohtlemise saamiseks tema tehtud avalduse sõnasõnalisi tsitaate, vaidlustatud kohtuotsuse ebaõigel tõlgendamisel ja need tuleb tagasi lükata.

87 Selles suhtes on oluline rõhutada, et sõnasõnaliste tsitaatide vormis sellise teabe avaldamine, mis on pärit dokumentidest, mille ettevõtja on esitanud komisjonile leebema kohtlemise saamiseks tehtud avalduse põhjendamiseks, erineb selle avalduse enda sõnasõnaliste tsitaatide avaldamisest. Samas kui esimene on lubatud, kui järgitakse ärisaladuste, ametisaladuse ja muu konfidentsiaalse teabe kaitset, ei ole teine mingil juhul lubatud.

88 Kolmandaks väidab apellant, et komisjonil ei ole õigust avaldada vaidlusalust teavet, mis on pärit avaldustest, mille ta tegi leebema kohtlemise kohaldamiseks, kuna see oleks vastuolus 2002. aasta ja 2006. aasta leebema kohtlemise teatistes antud komisjoni kinnitustega ja kahjustaks leebema kohtlemise programmi tõhusust.

89 Sellega seoses nähtub apellandi leebema kohtlemise taotluse esitamise ajal kehtinud 2002. aasta leebema kohtlemise teatise punktidest 3–7, et teatise ainus eesmärk on kehtestada tingimused, mille alusel võib ettevõtja saada kaitset trahvi eest või mille alusel võidakse trahvi summat vähendada.

90 Teatise punktis 4 on näiteks märgitud, et temaga koostööd tegevate ettevõtjate sooduskohtlemine on liidu huvides. Lisaks on teatise punktis 6 täpsustatud, et kui ettevõtjal on uurimise algatamisel otsustav osa, võib see õigustada taotleva ettevõtja kaitsmist trahvide eest.

91 Lisaks puudutavad 2002. aasta leebema kohtlemise teatise punktides 8–27 ette nähtud eeskirjad üksnes trahvide määramist ja trahvisummade kindlaksmääramist.

92 Sellist tõlgendust kinnitab sõnaselgelt teatise pealkiri ning teatise punkt 31, mille kohaselt kaitse trahvide eest või trahvide vähendamine ei kaitse iseenesest ettevõtjat ELTL artikli 101 rikkumises osalemisega kaasnevate tsiviilõiguslike tagajärgede eest.

93 Mis puudutab seda, kuidas komisjon käsitleb leebema kohtlemise programmis osaleva ettevõtja esitatud teavet, siis on tõsi, et teatise punktis 29 tunnistab komisjon, et ta on teadlik asjaolust, et teatisest tulenevad õiguspärased ootused, millele ettevõtjad võivad tugineda, kui nad komisjonile kartelli olemasolust teatavad.

94 Selles suhtes näeb 2002. aasta leebema kohtlemise teatis esiteks punktis 32 ette, et üldjuhul kahjustab teatisega seoses saadud dokumentide avaldamine määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 nimetatud kontrollimiste ja uurimiste eesmärgi kaitset, ning teiseks näeb teatis punktis 33 ette, et kõik teatise alusel komisjonile esitatud kirjalikud selgitused kuuluvad komisjoni toimikusse ning neid tohib avaldada ja kasutada üksnes ELTL artikli 101 rakendamise eesmärgil.

95 Leebema kohtlemise saamiseks tehtud avalduste kaitse eesmärgil kehtestas komisjon 2002. aasta leebema kohtlemise teatise vastuvõtmisega endale eeskirjad kirjalike avalduste kohta, mille ta selle teatise alusel saab ning mille avalikustamist peab komisjon üldiselt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 tähenduses kontrollimiste ja uurimise eesmärki kahjustavaks, nagu on märgitud teatise punktides 32 ja 33.

96 Kuid nende eeskirjade eesmärk ega tagajärg ei ole keelata komisjonil avaldada teavet ELTL artikli 101 rikkumise koosseisu elementide kohta, mis on talle esitatud leebema kohtlemise programmi raames ja mis ei ole kaitstud avaldamise vastu mõnel muul alusel.

97 Järelikult on ainus kaitse, mida ELTL artikli 101 kohaldamise menetluses komisjoniga koostööd teinud ettevõtja saab taotleda, esiteks kaitse trahvide eest või trahvsumma vähendamine vastutasuks sellele, et ta esitas komisjonile eeldatava rikkumise kohta tõendeid, millel on võrreldes komisjoni valduses olevate tõenditega oluline lisaväärtus, ning teiseks, et komisjon ei avalda dokumente ja kirjalikke avaldusi, mille ta on saanud 2002. aasta leebema kohtlemise teatise alusel.

98 Vastupidi apellandi kinnitatule ei kahjusta niisugune avaldamine nagu kavandatav avaldamine, mis toimub määruse nr 1/2003 artikli 30 alusel ametisaladust tagades, seega kaitset, mida võib taotleda apellant 2002. aasta leebema kohtlemise teatise alusel, kuna see kaitse puudutab ainult trahvi kindlaksmääramist ja selles teatises konkreetselt nimetatud dokumentide ja avalduste käsitlemist, nagu on nenditud käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis.

99 Sellest tuleneb, et Üldkohus ei pannud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93 ja 117 toime mis tahes õigusnormi rikkumist, kui ta analüüsis küsimust, kuidas tuleb käsitleda teavet, mille apellant edastas komisjonile leebema kohtlemise programmi raames. Selle kohta apellandi esitatud argumendid tuleb seega tagasi lükata.

100 Lõpuks, neljandaks ei sea eeltoodud kaalutlusi kahtluse alla ka apellandi argumendid, mille kohaselt on tal isiklik ja spetsiifiline huvi leebema kohtlemise programmi tõhususe kaitse vastu.

101 Piisab, kui selles küsimuses tõdeda, et nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 õigesti leidis, ei kujuta leebema kohtlemise programmi tõhususe kaitse endast apellandi isiklikku ja spetsiifilist huvi.

102 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb teise väite teine osa tagasi lükata.

Teise väite kolmas osa

– Poolte argumendid

103 Teise väite kolmandas osas väidab apellant teise võimalusena, et vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 107–111 Üldkohtu kinnitatule tuleb vaidlusalust teavet kavandatava avaldamise vastu kaitsta, kuna Üldkohtu 30. mai 2006. aasta kohtuotsuses Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon (T-198/03, EU:T:2006:136) esitatud tingimused on täidetud. Seega oleks pidanud Üldkohus leidma, et tema huve tuli kaitsta.

104 Apellandi sõnul ei seisne tema huvi selle vältimises, et temalt mõistetakse välja kahjuhüvitis, või et avalikustatakse komisjoni konstateeringud asjaomase rikkumise toimepanemise kohta, vaid pigem selle vältimises, et komisjon kaotaks 2002. aasta ja 2006. aasta leebema kohtlemise teatistes ette nähtud kaitse, mis on antud avaldustele, mis on koostatud ainult leebema kohtlemise programmi tarbeks, usalduses, et nende konfidentsiaalsust kaitstakse.

105 Vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 149 Üldkohtu tõdetule seaks kavandatav avaldamine apellandi lisaks ilmselgelt ebasoodsamasse olukorda võrreldes teiste keelatud kokkuleppe osalistega, kes leebema kohtlemise programmi raames komisjoniga koostööd ei teinud. Kuna VPP otsuse asjassepuutuvad lõigud ei ole komisjoni enda järeldused, vaid üksnes leebema kohtlemise taotlejate avalduste sõnasõnaline kordamine, kahjustab nende lõikude avalikustamine oluliselt enam leebema kohtlemise taotlejaid kui neid kartelliosalisi, kes komisjoniga koostööd ei teinud. Seega rikkus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 164 võrdse kohtlemise põhimõtet.

106 Komisjon palub apellatsioonkaebuse teise väite kolmas osa tagasi lükata.

– Euroopa Kohtu hinnang

107 Kohe tuleb tõdeda, et apellant ei sea kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktis 94 esitatud Üldkohtu kaalutlusi, mille kohaselt peavad selleks, et selline teave nagu põhikohtuasjas oleks ametisaladusega kaitstav ja sel alusel kaitstud, samal ajal olema täidetud kolm tingimust.

108 Apellant ei nõustu selle väiteosa raames sellega, kuidas Üldkohus kohaldas käesoleval juhtumil neist tingimustest viimast ja seega sellega, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 110 leiti, et tema huvid ei vääri kaitset.

109 Nagu märgitud käesoleva kohtuotsuse punktides 82 ja 85, puudutasid argumendid, mille apellant esitas Üldkohtus, et väita, et tema huvi vaidlusaluse teabe avaldamata jätmise vastu oli väärt kaitset, kogu teavet põhjusel, et see oli komisjonile edastatud leebema kohtlemise taotluse raames. Need argumendid ei olnud kuidagi piiratud võimalike sõnasõnaliste tsitaatidega, mis on otseselt saadud avaldusest, mille ta tegi selleks, et teda leebemalt koheldaks.

110 Neil asjaoludel tuleb vaidlustatud kohtuotsuse punktides 107–111 ja eeskätt punktis 110 antud Üldkohtu hinnangut selle kohta, et apellandil ei olnud kaitset väärivat huvi seoses teabega, mille ta komisjonile edastas, tingimata mõista nii, et see ei puuduta selliseid tsitaate ja puudutab ainult teavet, mis on pärit dokumentidest, mille apellant esitas oma leebema kohtlemise taotluse põhjendamiseks ja mis edastavad üksikasju rikkumise koosseisu elementide ja apellandi rikkumises osalemise kohta.

111 Üldkohtu hinnangu sellist tõlgendust kinnitab vaidlustatud kohtuotsuse punkt 107, milles Üldkohus rõhutas trahviga karistatud ettevõtja huvi, et „etteheidetud rikkumise üksikasju“ ei avalikustataks üldsusele, ei vääri erilist kaitset, ning kohtuotsuse punkt 108, milles Üldkohus märkis, et apellant ei saa õiguspäraselt vastu vaielda sellele, et komisjon avalikustab „teabe, mis üksikasjalikult kirjeldab tema osalemist rikkumises, mille eest on VPP otsuses karistus määratud“.

112 Järelikult rajaneb apellandi argument, millele on viidatud käesoleva kohtuotsuse punktis 108, vaidlustatud kohtuotsuse punktide 107–111 ebaõigel tõlgendusel. Seega tuleb see argument tagasi lükata.

113 Mis puudutab apellandi argumente võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise kohta, siis selle analüüsi tulemusel otsustaks Euroopa Kohus ette ära analüüsi, mille peab läbi viima ärakuulamise eest vastutav ametnik, sarnaste argumentide kohta, mille apellant esitas haldusmenetluses ja mille osas – nagu nähtub apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osa analüüsist – jättis ärakuulamise eest vastutav ametnik vääralt seisukoha võtmata. Neid asjaolusid arvestades ei saa Euroopa Kohus käesolevas apellatsioonimenetluses nende argumentide kohta seisukohta võtta.

114 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb teise väite kolmas osa tagasi lükata.

Teise väite neljas osa

– Poolte argumendid

115 Väite neljandas osas kinnitab apellant, et leebema kohtlemise taotlejate avaldustest saadud lõigud on kaitstud EIÕK artikliga 8 ja harta artikliga 7, ning ta järeldab selle põhjal, et Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 121–126 vääralt tagasi tema argumendid nende sätete rikkumise kohta. Sellega seoses toonitab apellant, et avaldused, millest on saadud vaidlusalune teave, mida komisjon kavatseb avaldada, on tehtud leebema kohtlemise programmis raames ning neid ei oleks olemas, kui ta ei oleks selles programmis osalenud. Selliste avalduste avaldamist vastuolus 2002. aasta

ja 2006. aasta leebema kohtlemise teatistega ning komisjoni praktikaga ei saa vastupidi sellele, mida leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 125 ja järgmistes punktides, pidada keelatud kokkuleppes osalemise ootuspäraseks tagajärjeks.

116 Komisjon palub apellatsioonkaebuse teise väite neljas osa tagasi lükata.

– Euroopa Kohtu hinnang

117 Olgu märgitud, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 125 ja 126, et EIÕK artiklis 8 ja harta artiklis 7 tagatud õigus eraelu kaitsele ei saa takistada sellise teabe avalikustamist, mis sarnaselt siinses asjas kavandatud avaldamisega puudutab ettevõtja osalemist liidu kartellialase õiguse rikkumises, mida komisjon on tuvastanud määruse nr 1/2003 artikli 23 alusel vastu võetud otsuses, mis tuleb avaldada sama määruse artikli 30 alusel, sest isik ei saa Euroopa Inimõiguste Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt viidata EIÕK artiklile 8, kui ta viitab oma maine rikkumisele, mis ootuspäraselt tuleneb tema enda tegevusest.

118 Ent kuigi käesoleva apellatsioonkaebuse raames väidab apellant, et vaidlusaluse teabe avalikustamist ei saa pidada tema asjaomases kartellikokkuleppes osalemise ootuspäraseks tagajärjeks, ei esita ta ühtegi asjaolu, mis sellist kinnitust toetaks. Komisjon väitis, et kui vaidlusalune teave on otseselt asjakohane rikkumise koosseisu tunnuste ja apellandi selles rikkumises osalemise küsimuses, pidi apellant sellisel juhul, nagu on vaatluse all käesolevas asjas, arvestama sellega, et see teave võib olla avaliku otsuse esemeks, välja arvatud juhul, kui see teave on kaitstud muul alusel.

119 Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 172, ei täpsusta apellant pealegi, millisel määral mõjutab vaidlusaluse teabe avalikustamine tema õigust eraelu austamisele.

120 Kuna teise väite neljas osa ei ole põhjendatud, tuleb see tagasi lükata.

121 Sellest järeldub, et apellatsioonkaebuse teine väide tuleb tervikuna tagasi lükata.

Kolmas väide, mis puudutab õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtte rikkumist

122 Kolmanda väite analüüs tähendaks, et Euroopa Kohus otsustaks ette ära analüüsi, mille peab läbi viima ärakuulamise eest vastutav kohtunik, argumentide kohta, mis tuginevad õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtete rikkumisele ja mille apellant esitas haldusmenetluses ja mille kohta – nagu nähtub apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osa analüüsist – jättis ärakuulamise eest vastutav ametnik vääralt seisukoha võtmata. Neid asjaolusid arvestades ei saa Euroopa Kohus käesolevas apellatsioonimenetluses nende argumentide suhtes seisukohta võtta.

123 Kõikidest eeltoodud kaalutlustest nähtub, et kuna apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa on põhjendatud, tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada osas, milles Üldkohus leidis, et ärakuulamise eest vastutav ametnik asus põhjendatult seisukohale, et tal puudub pädevus vastata õiguspärase ootuse ja võrdse kohtlemise põhimõtete alusel apellandi esitatud vastuväidetele kavandatava avaldamise kohta.

124 Ülejäänud osas tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata.

Menetlus Üldkohtus

125 Vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimesele lõigule tühistab Euroopa Kohus Üldkohtu otsuse, kui apellatsioonkaebus on põhjendatud, ja võib teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab, või suunata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks.

126 Käesoleval juhul võimaldab menetlusstaadium teha lõpliku kohtuotsuse.

127 Käesoleva kohtuotsuse punktides 39–57 esitatud kaalutlusi arvestades tuleb vaidlusalune otsus tühistada osas, milles ärakuulamise eest vastutav ametnik asus seisukohale, et tal puudub pädevus vastata õiguspärase ootuse ja võrdse kohtlemise põhimõtete alusel apellandi esitatud vastuväidetele komisjoni poolt kavandatud VPP otsuse üksikasjalikuma versiooni avaldamise kohta.

Kohtukulud

128 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotamise.

129 Kodukorra artikli 138 lõikes 3, mida kohaldatakse kodukorra artikli 184 lõike 1 kohaselt ka apellatsioonimenetluse suhtes, on sätestatud, et kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks, jäävad kummagi poole kohtukulud tema enda kanda.

130 Kuna käesolevas asjas on see nii, kannavad Evonik Degussa ja komisjon ise enda kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 28. jaanuari 2015. aasta otsus Evonik Degussa *vs.* komisjon (T-341/12, EU:T:2015:51) osas, milles Üldkohus leidis, et ärakuulamise eest vastutav ametnik asus põhjendatult seisukohale, et tal puudub pädevus vastata õiguspärase ootuse ja võrdse kohtlemise põhimõtete alusel Evronik Degussa GmbH esitatud vastuväidetele komisjoni 3. mai 2006. aasta otsuse K(2006) 1766 (lõplik) [EÜ] artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation'i, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA ja Arkema SA vastu (juhtum COMP/F/38.620 – Vesinikperoksiid ja perboraat) üksikasjalikuma mittekonfidentsiaalse versiooni kavandatava avaldamise kohta.**

2. **Jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas rahuldamata.**

3. **Tühistada komisjoni 24. mai 2012. aasta otsus C (2012) 3534 final, millega jäeti rahuldamata Evonik Degussa GmbH konfidentsiaalsena käsitlemise taotlus, osas, milles ärakuulamise eest vastutav ametnik asus seisukohale, et tal puudub pädevus vastata käesoleva kohtuotsuse resolutsiooni punktis 1 nimetatud vastuväidetele.**

4. **Jätta Evonik Degussa GmbH ja Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.**

Allkirjad